

**34^ο ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ
ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ, 18 - 21 Μαρτίου 2010**

ΟΜΙΛΙΑ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΒΡΙΛΗ

ΑΝ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ Γ.Σ.Ε.Ε.

Αγαπητοί συνάδελφοι, συναδέλφισσες,

Είναι όμορφος ο χώρος που γίνεται το Συνέδριο μας και εκπέμπει μια γαλήνη. Δεν πρέπει όμως να μας παρασύρει αυτό. Ζούμε σε συνθήκες θύελλας, με χιλιάδες εργαζόμενους να σπρώχνονται στα αζήτητα και επιτρέψτε μας εδώ μια παρένθεση. Τη στιγμή που δεχόμαστε αυτή την πρωτόγνωρη επίθεση, που επιχειρείται μια ολική ανατροπή όλων των κατακτήσεων μας, που ο αριθμός των ανέργων θα φτάσει και θα ξεπεράσει το 1.000.000 εργαζόμενους, θεωρούμε ότι είναι τουλάχιστον απαραίτητο το Συνέδριο μας να εμφανίζει μια εικόνα πανηγυρισμών και ενός κλίματος ενθουσιασμού κατά τη διάρκεια της ομιλίας του πρωθυπουργού αν και ο ίδιος ηγείται σήμερα της πιο σκληρής επίθεσης σε βάρος των εργαζομένων.

Θέλουμε λοιπόν απ' την πλευρά μας να δηλώσουμε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο την πλήρη διαφωνία μας για αυτή την εικόνα που δυστυχώς θα ταξιδέψει στην Ελλάδα και σε όλη την Ευρώπη.

Ακόμα και το παρακαλώ κύριε πρωθυπουργέ του προέδρου της ΓΣΕΕ, πάρετε πίσω τη φορολόγηση της αποζημίωσης, ο ίδιος ο πρωθυπουργός το προσπέρασε, δε μπήκε στον κόπο ούτε να απαντήσει και εμείς εδώ δώσαμε την εικόνα ενθουσιασμένων συνέδρων που πανηγυρίζουν. Η αντίδραση αυτή θέλουμε για μια ακόμη φορά να σημειώσουμε, ότι ήταν απαραίτητη και αναλαμβάνετε σοβαρές ευθύνες όσοι με τις επιλογές σας σπρώχνεται τα συνδικάτα στην απαξίωση και στον εκφυλισμό.

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Να μην αφήσουμε την ιστορία να γυρίσει πίσω

Πέρασαν τρία χρόνια από το προηγούμενο Συνέδριο και επιβεβαιώνεται πόσο γρήγορα τρέχει πλέον ο χρόνος και πόσες αλλαγές συντελούνται μέσα σε τρία χρόνια.

Και εμείς έχουμε την ευθύνη και την υποχρέωση μέσα σε 3 ημέρες να προσεγγίσουμε και να εκτιμήσουμε:

Ότι έγινε και ότι δεν έγινε την τριετία που πέρασε

Να χαράξουμε και να προγραμματίσουμε ότι πρέπει να γίνει την επόμενη τριετία

Κυρίως όμως στις ημέρες που ζούμε έχουμε την υποχρέωση και την ευθύνη να μην αφήσουμε την ιστορία να γυρίσει πίσω.

Δεν μπορούμε να αφήσουμε να πάνε χαμένοι οι αγώνες και οι θυσίες των δυνάμεων της εργασίας και ολόκληρης της ανθρωπότητας και ότι εδώ και πολλά-πολλά χρόνια σωρευτικά δημιούργησαν.

Δεν θα επιτρέψουμε να βγουν ηττημένες από αυτή τη σύγκρουση οι δυνάμεις της εργασίας, που στο σύνολό τους ως δημιουργοί του παγκόσμιου πλούτου και του πολιτισμού, οδήγησαν την ανθρωπότητα στη πρόοδο.

Να αγωνιστούμε με όλη μας τη **δύναμη**,
την **ενότητα** και το **πάθος**
για το δικαίωμα των εργαζομένων
«Στην Εργασία και στη Ζωή με Αξιοπρέπεια»

Δικαίωμα που σήμερα βρίσκεται στο στόχαστρο του βάρβαρου και καταστροφικού καπιταλισμού και ζούμε τον παραλογισμό να θυσιάζονται εργαζόμενοι, κοινωνίες, ολόκληρη η ανθρωπότητα για τη μεγιστοποίηση των κερδών τους.

Εδώ που φτάσανε τα πράγματα
στο όνομα των κερδών όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται
ακόμη και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια!

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Το 34^ο Συνέδριο πραγματοποιείται σε μια συγκυρία όπου η μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης της χώρας μας, οι άνεργοι και οι συνταξιούχοι υφίστανται καθημερινά τις εκρηκτικές συνέπειες της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, αδυνατώντας να ζήσουν αξιοπρεπώς.

Η σημερινή πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση, μας δείχνει περισσότερο καθαρά από κάθε άλλη φορά τα αδιέξοδα που επιφυλάσσει συνολικά το καπιταλιστικό σύστημα για τον κόσμο της μισθωτής εργασίας.

Η συγκεκριμένη ωστόσο κρίση έχει ακόμα περισσότερο καταστρεπτικά χαρακτηριστικά για τους εργαζόμενους, -λόγω της απόλυτης και ανεξέλεγκτης – από κάθε πολιτική και κοινωνική εξουσία εφαρμογής του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου, το οποίο αν και χρεοκοπημένο όχι μόνο δεν εγκαταλείπεται, αλλά χρησιμοποιείται η κρίση ως ευκαιρία για την παραπέρα εμβάθυνσή του.

Πιο ειδικά για το θέμα της κρίσης

Για τις ανάγκες αυτής της συζήτησης σας προτείνουμε, το Συνέδριό μας να πάρει και ένα χαρακτήρα πολιτικού προβληματισμού, να γίνει εργαστήριο πολιτικής

σκέψης για να αναζητήσουμε τις αιτίες αυτής της μεγάλης οικονομικής κρίσης διαμορφώνοντας πειστικές εναλλακτικές λύσεις εξόδου από αυτή.

Να πούμε τι έφταιξε- τι φταίει-να στοχοποιήσουμε τις αιτίες.

Οι υπερασπιστές του νεοφιλελευθερισμού θέλουν να μας πείσουν ότι για όλα φταίει η απληστία μερικών τραπεζών, μερικές στρεβλώσεις στην λειτουργία του χρηματοπιστωτικού συστήματος και η αλαζονεία μερικών χρυσών παιδιών. Και υποστηρίζουν ότι εάν διορθωθούν αυτές οι παθογένειες το σύστημα μπορεί να εξυγιανθεί και να λειτουργήσει.

Εμείς να συμφωνήσουμε ότι όλα αυτά είναι μέρος ενός άρρωστου συστήματος όμως όλα αυτά είναι μόνο τα συμπτώματα της ασθένειας και όχι η ίδια η ασθένεια.

Η οικονομική κρίση που εκτυλίσσεται δεν αποτελεί μια περιοδική κρίση, μία κυκλική κρίση αλλά είναι δομική κρίση που αποτελεί κρίση του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου.

Στην Ελλάδα η κρίση είναι πιο σύνθετη γιατί διπλό- τροφοδοτείται τόσο από εξωγενείς επιπτώσεις της διεθνούς κρίσης όσο και από ενδογενείς αιτίες που συνδέονται με την εξάντληση ενός ελληνικού μοντέλου ανάπτυξης που ακουμπούσε στο σχήμα κατασκευές- τουρισμός-ναυτιλία.

Ενός μοντέλου που εξάντλησε τα όριά του.

Επί πλέον η οικονομία στην Ελλάδα είναι λιγότερο ανθεκτική στις πιέσεις της διεθνούς κρίσης γιατί εδώ έχουμε μια οικονομία που είναι δέσμια ενός κερδοσκοπικού κεφαλαίου, έχει εκτεταμένο το φαινόμενο της υπερχρέωσης των ελληνικών νοικοκυριών και έχει υψηλό χρέος.

Να σημειώσουμε ακόμα ότι η Ελλάδα έχει μεγάλα ελλείμματα που δεν δημιουργήθηκαν όμως σήμερα αλλά σωρευτικά τα τελευταία 25 χρόνια γιατί το ίδιο το κράτος απορροφά χρόνια τώρα τα χρέη των αγορών και των επιχειρήσεων.

Το ίδιο το κράτος υποχρεώνεται χρόνια τώρα να καλύπτει με νέο δανεισμό την μείωση των εσόδων από την μεγάλη φοροδιαφυγή. Ακόμη και στη περίοδο της υψηλής ανάπτυξης οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. μείωναν τους φόρους στο Κεφάλαιο με τους φορολογικούς συντελεστές να κατρακυλάνε από το 40% στο 20%.

Το ίδιο το κράτος καλείτο χρόνια τώρα να δεσμεύει όλο και περισσότερα χρήματα για την κοινωνική ασφάλιση προκειμένου να καλύπτει τις απώλειες εσόδων από την εκτεταμένη εισφοροδιαφυγή της εργοδοσίας.

Αυτό το πολιτικό σύστημα να θυμηθούμε μετέτρεψε μια επιχειρηματική ελίτ σε μεγαλοπρομηθευτές του Δημοσίου και Κατασκευαστές Δημόσιων Έργων, δηλαδή έφτιαξε μια επιδοτούμενη επιχειρηματικότητα, όχι όμως πολιτικά ουδέτερη αλλά μια επιχειρηματική Ελίτ που λειτούργησε ως πολιτικός βαστάζος των κομμάτων εξουσίας με το αζημίωτο φυσικά!

Αυτό το πολιτικό σύστημα θεμελίωσε ένα άδικο φορολογικό σύστημα με πρακτικές ασυλίας στους πλούσιους και απίστευτη απομύζηση των εισοδημάτων μεταφέροντας πόρους από την εργασία στο κεφάλαιο.

Αυτό το πολιτικό σύστημα ανέχτηκε και τελικά μετέτρεψε σε προσωπική περιουσία και κατανάλωση τη χρησιμοποίηση των πόρων και εισροών από τη Ε. Ε. καταστρέφοντας διαθέσιμους πόρους για υποδομές και ανάπτυξη.

Να θυμηθούμε ακόμα ότι τους είχε συνεπάρει ο μεγαλοϊδεατισμός και η αλαζονεία και χωρίς κανένα αντισταθμιστικό όφελος επέλεξαν φαραωνικά έργα πολυτελείας για τους ολυμπιακούς αγώνες που χρέωσαν δυο και τρεις γενιές Ελλήνων.

Να θυμηθούμε ότι τους είχε γίνει άγχος η εδώ και τώρα ένταξη στην ΟΝΕ όχι με πραγματικούς οικονομικούς όρους, αλλά με δημιουργική λογιστική αναλαμβάνοντας παράλληλα τόσες δεσμεύσεις που δε θα μπορούσαν σε καμιά περίπτωση να ανταποκριθούν.

Ταύτισαν την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας με το χαμηλό κόστος εργασίας, με τις ελαστικές μορφές εργασίας, με την διάλυση του ασφαλιστικού χωρίς καμία μέριμνα στις νέες τεχνολογίες, στις καινοτομίες, στην ποιότητα, στην εκπαίδευση, στην έρευνα.

Επέτρεψαν την οργάνωση της αγοράς σε μια ολιγοπωλιακή βάση και εξέθρεψαν τις συμφωνημένες συμπεριφορές (καρτέλ) παντού, αφήνοντας αχαλίνωτη την κερδοσκοπία σε βάρος των καταναλωτών.

Άσκησαν έναν ολόκληρο μηχανισμό πελατειακής λογικής ως εργαλείο, άλλοι για να διατηρηθούν στην εξουσία και άλλοι για να διεκδικήσουν την επιστροφή τους σ' αυτή.

Σε περιόδους υψηλής ανάπτυξης και αύξησης του παραγόμενου προϊόντος αντί να διευρυνθεί η παραγωγική βάση της χώρας μετέτρεψαν τη κερδοφορία τους σε περιουσιακά στοιχεία και κατανάλωση.

Ιδιωτικοποίησαν επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας χωρίς να βάλουν τίποτα στη θέση τους, αποδιαιθρώνοντας όλη τη παραγωγική βάση της χώρας.

Για όλους αυτούς τους λόγους η οικονομία σε συνδυασμό με τη διεθνή κρίση υπονομεύτηκε μέχρι χρεοκοπίας.

Αν αυτές είναι οι αιτίες της κρίσης οι υπεύθυνοι στη χώρα μας είναι οι δυνάμεις του δικομματισμού που αναπαρήγαγαν αυτό το παρακμιακό μοντέλο ανάπτυξης.

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Η σημερινή κυβέρνηση παρά τις αποστάσεις που παίρνουν όλοι από το παρελθόν ανέλαβε την ευθύνη, να ταυτιστεί με τις επιδιώξεις της Ε.Ε και των αδηφάγων

αγορών για να ανασυγκροτήσει τον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό στη χώρα μας προχωρώντας σε μια πρωτοφανή για τα τελευταία 50 χρόνια επίθεση ενάντια στις δυνάμεις της εργασίας.

Η κυβέρνηση δεν έχει καμιά πολιτική και δημοκρατική νομιμοποίηση. Ακύρωσε το σύνολο του προγράμματός της για το οποίο πήρε την ψήφο των Ελλήνων πολιτών. Ο Ολι Ρεν είναι ένας ιδιότυπος πρωθυπουργός της χώρας.

Σήμερα θέλουμε για άλλη μια φορά να είμαστε ειλικρινείς.

Η κυβέρνηση δεν έχει καμιά δικαιολογία ισχυριζόμενη ότι αναγκάζεται να εφαρμόζει αυτή την πολιτική. Αφού θα μπορούσε και στα έσοδα Να προσανατολιστεί στην μεγαλύτερη φορολόγηση του κεφαλαίου και της μεγάλης ακίνητης περιουσίας.

Αλλά και στο θέμα των δαπανών θα μπορούσε να κόψει τις στρατιωτικές δαπάνες και τις μη παραγωγικές δαπάνες αντί να περιορίζει τις κοινωνικές δαπάνες.

Η κυβέρνηση ψεύδεται όταν ισχυρίζεται ότι τα μέτρα είναι σκληρά αλλά δίκαια. Τα μέτρα είναι σκληρά ταμειακά και άδικα.

Επιβαρύνουν την εργασία. Διευκολύνουν την μεγαλύτερη κερδοφορία του κεφαλαίου.

Η κυβέρνηση παραπλανά ισχυριζόμενη ότι τα μέτρα είναι αποτελεσματικά.

Το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει.

Η οικονομία μπαίνει στην ύφεση, στην κατάψυξη, ο φαύλος κύκλος της στασιμότητας, της ανεργίας, της φτώχειας θα συνεχιστεί και θα επεκταθεί.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Ότι και αν πιστεύει πολιτικά ο καθένας από εμάς, έχουμε την υποχρέωση όλοι μαζί να σταθούμε ριζικά αντίθετοι σε αυτές τις πολιτικές. Πρέπει να τις πολεμήσουμε. Πρέπει να ηττηθούν κατά κράτος.

Τα συνδικάτα πρέπει να αντιταχθούν σε μια λογική εθνικής συνεννόησης. Η επίθεση που δεχόμαστε είναι κυρίως ταξικού χαρακτήρα.

Πρέπει να οργανώσουμε την πάλη μας. Χρειάζεται η απόφαση διαρκούς προσπάθειας και αγώνα με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, συλλογή υπογραφών καταδίκης αυτής της πολιτικής.

Όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να βγούν στο δρόμο με δραστηριότητες κάθε εβδομάδα, με γενικές απεργίες με κινητοποιήσεις σε επίπεδο κλάδων και τομέων οικονομίας.

Μπορούμε να αξιοποιήσουμε μια μεγάλη ποικιλία μορφών δράσης που θα εξασφαλίζουν διάρκεια και κυρίως να είναι μαζικές όλες οι μορφές δράσης που θα επιλέγουμε.

Σε αυτά τα πλαίσια στο Συνέδριό μας προτείνουμε να αποφασίσουμε νέα Γενική Απεργία μαζί και με την ΑΔΕΔΥ μέχρι τις 20 Απριλίου.

Καμιά ανοχή, καμιά αναμονή. Επιβάλλεται η σύγκρουση μέχρις εσχάτων σ' αυτή τη πολιτική και η ΓΣΕΕ οφείλει να σταματήσει κάθε πρακτική εξευμενισμού και δικαιολόγησης των κυβερνητικών πολιτικών ή εκτόνωσης των αγώνων.

Συναδέλφισσες,συνάδελφοι

Το Συνέδριο έρχεται σε μια κρίσιμη στιγμή για τους εργαζόμενους και για τη ΓΣΕΕ που θεσμικά τους εκπροσωπεί.

Όλοι γνωρίζουμε ακόμα και όταν δεν το ομολογούν ότι το συνδικαλιστικό κίνημα κυρίως στο επίπεδο της τριτοβάθμιας οργάνωσης κινείται σε τροχιά απαξίωσης, κοινωνικής απονομιμοποίησης.

Όλοι γνωρίζουμε πόσο απαξιώθηκε στο βωμό των κυβερνητικών, των κομματικών ακόμα και των προσωπικών αναγκών.

Ακόμα και σήμερα σ' αυτές τις πρωτόγνωρες δυσκολίες το Συνέδριο ασχολείται κυρίως με την αναπαραγωγή των ηγεσιών του και δεν διστάζει γι' αυτό να χρησιμοποιεί ανοικτές παρανομίες, μεθοδεύσεις, φαλκιδεύοντας την πραγματική αντιπροσώπευση των εργαζομένων που οδηγεί σε στρέβλωση των πραγματικών Συνδικαλιστικών συσχετισμών.

Και ενώ το συνδικαλιστικό κίνημα. ασχολείται χρόνια τώρα με τους συσχετισμούς, με ανέξοδους ανταγωνισμούς, με την αναπαραγωγή των ηγεσιών του, το κεφάλαιο δίπλα παντού οργανώνει χωρίς δυνατό αντίπαλο τις νέες εργασιακές σχέσεις ξεθεμελιώνει ότι σωρευτικά κατακτήσαμε όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Μερικά παραδείγματα:

Χιλιάδες μετανάστες μπήκαν εδώ και χρόνια στην αγορά εργασίας χωρίς να αντιδράσουμε όπως οφείλαμε σε επιλογές εκμετάλλευσής τους και στην αξιοποίησή τους για να εισάγουν οι εργοδότες ευέλικτες μορφές εργασίας με στόχο να τις γενικεύσουν.

Νέοι θεσμοί εφευρίσκονται από τους εργοδότες και τις αγορές στην μάχη να μειωθεί το εργατικό κόστος και για να αυξηθούν τα κέρδη τους.

Βλέπε:

Ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι, μαύρη εργασία, νέοι για ντελίβερ, ωρομίσθιοι κ.α. κατέκλυσαν την αγορά εργασίας αλλά η ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος ζει στον κόσμο της, λες και ζει σε συνθήκες θερμοκηπίου, ζει μέσα στην αυταρέσκεια

της, δεν παρακολουθεί τις μεγάλες αλλαγές, τις μεγάλες ανατροπές, αλλά το χειρότερο είναι, ότι σε ορισμένες περιπτώσεις έδειξε ανοχή στο όνομα του κυβερνητικού συνδικαλισμού και στο όνομα ακόμη μιας ανιστόρητης ιδεοληψίας περί εκσυγχρονισμού που απορρόφησε και τα συνδικάτα και το χειρότερο από όλα αυτά δεν θεώρησε μέχρι σήμερα υποχρέωσή του να εκπροσωπήσει τις νέες αυτές κατηγορίες εργαζομένων.

Καμία πρωτοβουλία για να αναδιατάξουμε τις δυνάμεις μας, καμία πρωτοβουλία για αλλαγή στην οργανωτική δομή του κινήματός μας που θα αντικαταστούσε την ραγδαία φθορά του μέχρι σήμερα οργανωτικού μας μοντέλου, που άνησε σε βιομηχανικές κοινωνίες αλλά που πλέον δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις μεγάλες αλλαγές που προκαλεί η νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα.

Η οργανωτική μας δομή η ίδια η συγκρότησή μας ως ΓΣΕΕ φοβάμαι ότι αντιστοιχεί στο καπιταλισμό και στις εργασιακές σχέσεις του 1950.

Στον 21^ο αιώνα και στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού όπου οι ανάγκες απελευθέρωσης της αγοράς καθορίζουν το πεδίο της ταξικής πάλης, δεν μπορεί το τριτοβάθμιο όργανο να επιμένει μόνο στην διακήρυξη κάποιων δικαιωμάτων και κατακτήσεων χωρίς να οργανώνει τις δυνάμεις του για να αντιμετωπίσει την νεοφιλελεύθερη επίθεση χωρίς να αγκαλιάζει τα νέα κοινωνικά υποκείμενα που διαμορφώνονται στην σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα.

Δεν μπορείς να δίνεις μια μάχη οπισθοφυλακής να δημιουργείς ψευδαισθήσεις για την διατήρηση τάχα των κεκτημένων για ορισμένους χώρους, δημιουργώντας υγειονομικές ζώνες όταν δίπλα παντού κυριαρχεί αλλά και με κατακλυσμιαίο τρόπο επεκτείνεται ο εργασιακός μεσαίωνας και ξεθεμελιώνονται όλες οι κατακτήσεις.

Δεν μπορείς να επιλέξεις την υπεράσπιση όσων προσελήφθηκαν πριν το 1983 δείχνοντας ανοχή και ένοχη σιωπή βλέπε 3429 για όλους τους άλλους και ειδικότερα τους νέους.

Με αυτόν δυστυχώς τον τρόπο τα Συνδικάτα και η ΓΣΕΕ περιόρισε την κοινωνική της βάση, τσιπάρωσε την ενότητα των εργαζομένων, εσωτέριε την κρίση εκπροσώπησής της που σε συνδυασμό με την κρίση προσανατολισμού και την οργανωτική κρίση μας έφτασαν ως εδώ, στα όρια της κοινωνικής απονομιμοποίησης κάτι που μας υποχρεώνει όλους μέσα από μια διαδικασία ύφεσης και αναστοχασμού να επανατοποθετηθούμε για το σύνολο των προβλημάτων του συνδικαλιστικού κινήματος.

Σε ότι μας αφορά δεν θα διστάσουμε να μιλήσουμε για την ανάγκη επανίδρυσης του συνδικαλιστικού κινήματος που δε θα γίνει από μηδενική βάση, αλλά θα στηριχθεί στη μεγάλη ιστορική διαδρομή του κινήματός μας, αξιοποιώντας τη γνώση, τις θετικές και αρνητικές μας εμπειρίες αυτής της μεγάλης ιστορικής πορείας ως μια ζωντανή παρακαταθήκη για τις αναγκαίες προσαρμογές που χρειαζόμαστε σήμερα.

Με αυτά τα βάρη καλείται η ΓΣΕΕ να αντιμετωπίσει τις συνέπειες αυτής της κρίσης.

Άρα το Συνέδριό μας καλείται να κινηθεί σε δύο επίπεδα, οφείλει από την μια να συζητήσει για τις αδυναμίες και τις δυνατότητες του κινήματός μας, για τις αναγκαίες αλλαγές και προσαρμογές που χρειάζονται και την ίδια στιγμή είμαστε υποχρεωμένοι λόγω της συγκυρίας να θέσουμε σε θέση μάχης το κίνημά μας με αυτές τις δυνάμεις που έχουν απομείνει, με αυτή την οργανωτική αναπηρία που έχει.

Εμείς υποστηρίζουμε ότι:

Μπορούμε να μπούμε σε τροχιά αναζωογόνησης του κινήματός μας αρκεί:

Να δώσουμε προτεραιότητα στην οργάνωση των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, να πρωτοστατήσουμε με σχέδιο στην ίδρυση Σωματείων και επιτροπών σε κάθε χώρο δουλειάς.

Να επαναπατριστούμε σε όλους τους χώρους δουλειάς από όπου απουσιάζουμε να ενισχύσουμε την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων.

Να πείσουμε ότι είμαστε δίπλα τους.

Να θεσπίσουμε δημοκρατικές μορφές συμμετοχής.

Να αναδείξουμε νέα συνδικαλιστικά στελέχη.

Να μαζικοποιήσουμε τα πρωτοβάθμια σωματεία.

Να πάρουν τον λόγο οι εργαζόμενοι.

Να ακούσουμε την φωνή τους και με εκείνους που δεν συμφωνούμε.

Να δώσουμε τέρμα στη μαϊμουδιά, στην αδιαφάνεια και το λέμε ευθέως στην ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΠΑΜΕ

Είστε διατεθειμένοι να εκκαθαρίσουμε όλα τα μητρώα όλων των πρωτοβάθμιων σωματείων τώρα με μια καθαρή συμφωνία και για τον στόχο και για τη διαδικασία να εξυγιάνουμε το συνδικαλιστικό κίνημα.

Αν όχι είστε εκτεθειμένοι μπροστά στους εργαζόμενους και μην ρίχνετε τις ευθύνες ο ένας στον άλλον, ενώ όλοι ξέουμε ότι συμψηφίζετε υποκριτικά όλες τις καλπονοθευτικές μεθοδεύσεις και μην επιχειρείται εδώ συμψηφισμούς ότι τα ίδια κάνουν όλοι γιατί το άλλοθί σας είναι διάτρητο και προσχηματικό.

Μπορούμε να ανακτήσουμε την χαμένη αξιοπιστία αρκεί να μην μένουμε αδρανείς μπροστά στην ανάγκη να προστατεύσουμε τα συνδικάτα από επιλογές που θαμπώνουν την εικόνα μας.

Γιατί δεν μπορούμε να μιλήσουμε τώρα για ένα Κώδικα Δεοντολογίας και Συμπεριφοράς στο εσωτερικό του κινήματος, που θα θεωρεί ασυμβίβαστο στο ίδιο πρόσωπο να συναντώνται οι ιδιότητες του συνδικαλιστή με αυτή του στελέχους που καταλαμβάνει κυβερνητική θέση ευθύνης;

Γιατί δεν μπορούμε τώρα να συμφωνήσουμε ότι ένα μεγάλο μέρος των πρόσθετων αμοιβών από την συμμετοχή μας σε επιτροπές και Διοικητικά Συμβούλια να κατευθύνονται σε λογαριασμό στήριξης των συνδικάτων στον ιδιωτικό τομέα;

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Εκεί που έχουν φτάσει τα πράγματα εμείς πιστεύουμε πως είναι προτιμότερο να ηττηθείς παρά να μη δώσεις τη μάχη για να αναμετρηθείς με όλες αυτές τις δυσκολίες του συνδικαλιστικού κινήματος που θα μας επιτρέψουν επιτέλους

Να μετατρέψουμε την αδυναμία σε δύναμη, την μοιρολατρία σε διεκδίκηση, την ηττοπάθεια σε σύγκρουση, και την ηθική και κοινωνική απονομιμοποίηση σε εναλλακτικό πολιτικό παράδειγμα αυξημένου πολιτικού και ηθικού κύρους.

Και έρχομαι στο τρίτο μέρος που αφορά των απολογισμό.

Μια αποτίμηση της τελευταίας ιδιαίτερα περιόδου έξω από ανέξοδους φανατισμούς βάζει το συνδικαλιστικό κίνημα χωρίς δεύτερη σκέψη σε αυξημένα καθήκοντα που η συνθετότητά τους μας υποχρεώνει να κινηθούμε με άλλες ταχύτητες και προσανατολισμούς από αυτούς που είχαμε μέχρι σήμερα.

Η ηγεσία της ΓΣΕΕ και ειδικότερα η παράταξη της ΠΑΣΚΕ να θυμίσουμε ότι μας διαβεβαίωνε ότι θα ασκήσει τουλάχιστον συστηματικό έλεγχο για την τήρηση των προεκλογικών δεσμεύσεων της κυβέρνησης.

Εάν το έκανε αυτό θα έπρεπε να βρισκόμαστε σε προεπαναστατική διαδικασία. Αφού η κυβέρνηση δεν τήρησε καμία από τις προεκλογικές της δεσμεύσεις.

Φυσικά ο ρόλος των συνδικάτων δεν είναι αυτός αλλά ακόμα και αυτόν η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ δεν τον τήρησε.

Η ΓΣΕΕ τους τελευταίους 5 μήνες βρίσκεται σε πλήρη αναντιστοιχία με την οξύτητα της επίθεσης που δέχονται οι εργαζόμενοι.

Μας εξέπληξε όλους αρνητικά η πρόσφατη στάση της ΠΑΣΚΕ στη μεγαλύτερη επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι με το να μην εισηγηθεί ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ και χρειάστηκε η παρέμβαση των παρατάξεων, Συνδικάτων και Συνδικαλιστών για να σώσουμε έστω τα προσχήματα της τελευταίας στιγμής με την ομόφωνη απόφαση για Απεργία στις 11 Μάρτη.

Έχουμε την γνώμη ότι η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ δεν θέλει τουλάχιστον μέχρι τώρα να διακινδυνεύσει ούτε καν να προσποιηθεί πως αντιστέκεται.

Υποστηρίζουμε ότι μέχρι σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα προσαρμογή του κυβερνητικού συνδικαλισμού στις διαδικασίες της ανασύνταξης των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Ακόμα και οι απλές αναφορές στην κυβέρνηση αποσύρθηκαν από όλα τα κείμενα της ΓΣΕΕ και τα Δελτία Τύπου.

Αυτό αποδεικνύει κατά την άποψή μας ότι ακόμα και σ' αυτές τις έκτακτες συνθήκες που λεηλατούνται τα δικαιώματα των εργαζομένων το συνδικαλιστικό κίνημα όχι μόνο δεν λειτουργεί ως πολιτικό αντίβαρο αυτών των καταστρεπτικών εξελίξεων αντίθετα προσχωρεί σε μια πορεία ενσωμάτωσης στο σχεδιασμό του νεοφιλελεύθερου δικομματισμού στη χώρα μας.

Η εξέλιξη αυτή φοβόμαστε ότι μας γυρίζει σε μια νέα αναδίπλωση, αναβιώνει ένα μοντέλο κυβερνητικού συνδικαλισμού που βάζει σε κίνδυνο την ήδη μειωμένη αξιοπιστία του συνδικαλιστικού κινήματος.

Χαρακτηριστικές είναι ακόμη μερικές περιπτώσεις :

Για το ασφαλιστικό:

Εδώ έχουμε μια συνειδητή διολίσθηση και ανοχή απέναντι στην μεγάλη ανατροπή του Ασφαλιστικού Συστήματος- από ένα Δημόσιο Ασφαλιστικό Σύστημα Αλληλέγγυο και Αναδιανεμητικό -σε ένα σύστημα προσωπικής ευθύνης Ο κος Λοβέρδος όταν τα έριχνε όλα πάνω στο τραπέζι η ΓΣΕΕ μιλούσε για ασάφειες.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ:

Λεκτικές διαφωνίες έχουμε και μάλιστα οριακού επιπέδου και στις εργασιακές σχέσεις και από εκεί και πέρα σιωπή στην επαναβεβαίωση ενός εργασιακού μεσαίωνα όπου το σχέδιο νόμου του υπουργείου εργασίας εξάντλησε τις διαβεβαιώσεις του για φυγή από την εργασιακή ζούγκλα μέχρι εκείνου του σημείου που έβαλαν τις αντιρρήσεις τους οι εργοδότες δηλαδή μία από τα ίδια.

Προϋπολογισμός:

Αποτέλεσε το προσάναμα αυτών των συντηρητικών εξελίξεων που ακολούθησαν στη συνέχεια με το πρόγραμμα σταθερότητας και δυστυχώς εδώ όχι μόνο δεν είχαμε αγωνιστικό αλλά ούτε λεκτικό σκίρτημα διαφωνίας και αντίστασης.

Πρόγραμμα σταθερότητας:

Από την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ υπήρξε εφουσηχασμός και προτροπή να μην κάνουμε δίκη προθέσεων και μη προτρέχουμε για όσους από εμάς υποστηρίξαμε ότι κινούμαστε σε τροχιά μεγάλων ανατροπών.

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ STAGE- ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΟΥ:

Απολύσεις χιλιάδων εργαζομένων από το δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, stage, μπλοκάκια και η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ σε ότι αφορά τα stage προσχώρησε στον ισχυρισμό ότι πρόκειται για μια μεγάλη ρήξη που βάζει τέλος στο ρουσφέτι προκειμένου να κρύψει και να κρύψουν, ότι οι δεσμεύσεις για μείωση των δημοσίων

δαπανών απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση εδώ και τώρα περνούν μέσα από την εσχάτη των πεινών που είναι η απόλυση χιλιάδων εργαζομένων.

Με λίγα λόγια η ΓΣΕΕ μέσα από τη δράση της πλειοψηφίας ΠΑΣΚΕ- ΔΑΚΕ φθείρεται και περιθωριοποιείται.

Από την άλλη μεριά το ΠΑΜΕ αντί να συμβάλλει στην αλλαγή ρότας στη ΓΣΕΕ την υπονομεύει, την διασπά στο όνομα μιας καθαρότητας η οποία όμως αντικειμενικά εξυπηρετεί το κεφάλαιο και την κυβέρνηση.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά μόνο η επιστροφή της ΓΣΕΕ σε συνεχείς αγώνες.

Να πετάξουμε τα βαρίδια του κυβερνητικού, εργοδοτικού και κομματικού συνδικαλισμού, που υπονομεύουν πλήρως και τις ανάγκες και τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Σας καλούμε με την στάση και με την ψήφο σας στο 34^ο Συνέδριο να φέρουμε τη ΓΣΕΕ στο ύψος των περιστάσεων.

Να αποφύγουμε μια στρατηγική ήττα στην οποία μας οδηγεί το κεφάλαιο, ο δικομματισμός και η συμβιβαστική πρακτική της ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Σας καλούμε να βγούμε από το 34^ο Συνέδριο με μια αγωνιστική απόφαση με μια σαφή αγωνιστική προοπτική, με ένα νέο συσχετισμό δυνάμεων που δεν θα οπισθοδρομεί, που δε θα συμβιβάζεται με τον νεοφιλελεύθερο δικομματισμό, με μια συναπόφαση ότι θα αλλάξουμε τα κακώς κείμενα.

Η ΓΣΕΕ ή θα αλλάξει ή θα ξεπεραστεί από τους εργαζόμενους.

Εμείς θέλουμε ο εργατικός θεσμός που λέγεται ΓΣΕΕ να μην φθαρεί μέσα από την φθορά των πολιτικών που την διαχειρίζονται.

Σας καλούμε να παλέψουμε για την αναγέννηση των συνδικάτων, για να βγει η εργατική τάξη στο προσκήνιο να δώσει τον καλύτερο αγώνα ενάντια στην μεγαλύτερη επίθεση που ξεδιπλώνεται σήμερα μπροστά στα μάτια μας.